

МИХАИЛ КОЛЦОВ ДЕМОКРАЦИЯ ПО ПОЩАТА

Превод от руски: Венцел Райчев, 1978

chitanka.info

Избираха президиум, избираха почетен президиум. Избираха мандатна комисия, избираха редакционна комисия. Каниха така избраните другари да заемат местата си. Така избраните другари заемаха местата си. Четоха приветствия. Пяха „Интернационала“. Обръщаха внимание да не се пуши в залата. Правиха обедна почивка. Обядваха. Пак заседаваха. Слушаха приветствия. Приемаха подаръци. Разпенените оратори опустошаваха гарафа след гарафа. В президиума валяха бележки: „Ще има ли филм?“, „Защо ораторът фъфли?; Дайте почивка — ораторът говори много скучно“; „Трети път искам думата, не си правете оглушки“; „Защо не е избран в почетния президиум Анри Барбус?“... С една дума, сърдаринската окръжна партийна конференция заседаваше.

Др. Ушаков, отговорен секретар и ръководител на организацията, като опитен лекар бдеше за общото състояние на своето паство, следеше за всяка промяна на пулса и температурата.

Вече няколко пъти замаяните от седене и слушане на речи делегати призоваваха да се прекратят разискванията. Сърдаринският вожд си правеше от пристигащите в президиума бележки корабчета и ги топеше в мастилницата.

— Да поплещят още малко. Още не са втасали,

— Умориха се хората. Виж, че мнозина вече втори ден не идват на конференцията,.. Трябва да приключваме.

— Няма как. Живи-мъртви, да подерат гърла още ден — ден и половина.

— Ами нали после и с резолюциите има да се мотаем.

— Дребна работа, дотам да опрем. На резолюцията ще й дойде редът, когато съвсем им излезе душата. А тук ги има поне двадесетина още росни-росни, гледаш ли го оня, даже се смее. А тоя тук си гризе ябълка, сякаш че нищо му няма! Като вземат вече съвсем да не деянат, тогава може и резолюциите.

На седмия ден конференцията беше окончателно втасала. Половината делегати бяха прежълтели от речите като от морска болест. Другата половина неутрално подремваше или ходеше да пазарува по чикментските магазини.

И чак тогава мъдрият другар Ушаков стана, държейки небрежно на длан дебел куп гъсто изписани листа.

— Другари! Сега резолюциите... За задачите на партийната организация, за конфискацията на имотите на байовете-полуфеодали, за работата на окръжния комитет и прочие... Аз мисля, хората се поизмориха, въпросите са ясни, тъй че, ако решите, да не ги четем. А?

Конференцията се размърда. Омаломощените делегати мрачно изживяваха вътрешната си борба.

— Би трябвало все пак, такова де... да се прочетат. Не върви никак тъй — да не сме ги прочели.

Ушаков закачливо сви очи.

— Всъщност няма особена нужда да ги четем, чиста формалност. Всичко ви е известно, пък и мнозина се оплакват, че били много изморени. Тъй че, да не ги четем, а?

— Да ги прочетем все пак, другарю Ушаков. Толкова време седяхме, ще поседим още малко...

— Ваша воля, щом Настояват, ще ги прочетем, моята е лесна... Само после да не ви е криво — не са лист, не са два!

Окръжният секретар заплашително размаха купчината листа. По редиците премина тревожен трепет.

— Абе я давай да свършваме; тъй де, какво ще ги четем.

Ръководителят начаса прибра книжката в чантата си.

— Ваша си работа, няма да ви упражнявам повече натиск, щом не щете, няма да ги четем. Смятаме резолюциите приети в общи линии.

— Ами поправки? Допълнения?

— Че внасяйте, кой ви пречи.

— Как ще внасяме, като не сме чули резолюциите? Другарю Ушаков!

На което председателят на окръжната конференция, вече слизайки от трибуната, отговори с иронична усмивка:

— Като прочетете резолюциите във вестника, пращайте поправките по пощата. Нали имаме демокрация!

Справедливостта го изисква да не хвърляме всички камъни единствено по главата на сърдаринския окръжен секретар.

На пиано село — пиан поп, на шугаво стадо — краставо магаре. Що не се опита Ушаков да продава номерата си в някоя друга партийна организация? На бърза ръка щяха да му свият сърмите.

А в сърдаринската номерата му минаха.

Защо?

Като научи за така описаните от нас събития, Казахстанският краев комитет свика нова, извънредна партийна конференция в същия състав и накара същите тия делегати не така отгоре-отгоре, ами най-сериозно да обсъдят положението.

И тогава излязоха на бял свят много весели работи.

Тогава се изнесе, че в някои райони са въведени интересни допълнения към партийния устав. В партията се приемат само синове на байове и търговци, при това не по-млади от тридесет години.

В други райони байовете (полупомешчици) канят на гощавка целия партиен актив и активът се явява като под строй и яде и пие в байовите сараи.

Другаде съветът вика на всяко заседание байовете и ходжата за консултация. Вместо Госплан — Мохамед-план!

Другаде пък съветът кани ходжата да прочете молитва по случай откриването на партийно събрание.

А, общо взето, стана ясно, че в районните комитети, в държавните органи, в партийните ядки в окръга гъмжи от най-обикновени кокошкари, от обикновени мошеници, от истински крадци, направо от бандити и че партията върви към изборите с тоя товар на гърба.

Партията се готви за чистка. Към нея трябва да се подходи внимателно, спокойно, без прибързване.

Самата чистка ще се проведе последователно в различните части на Съюза. Но организация като сърдаринската не бива да се оставя да чака ред. Другари, пуснете сърдаринчани напред. Те не могат повече да чакат!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.